

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 16. sušca 1894.

List II.

MIHAEL,*)

po božji milosti in božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*častiti duhovčini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav,
blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v
edinosti sv. Duha!*

Predragi v Gospodu! Prišel je zopet čas, v katerem nam je zveličanje bliže; začel se je zopet milosti polni postni čas, ki mi podaja prijetno priložnost, vam, svojim ljubim ovčicam, poslati podučen in spodbuden pastirski list.

Pervikrat sem vam razkladal velevažne dolžnosti, katere imam Jaz kot škof do vas, svojih škofljanov, in katere vežejo vas ovčice do mene, vašega višjega pastirja. Rekel sem v prvem pastirskem listu, da je moja sveta dolžnost, oznanjevati vam besedo božjo, deliti sv. zakramente in voditi vas po potu zveličanja. Mislim, da sem v štirih letih svoje višjepastirske službe vse te dolžnosti kolikor toliko zvesto izpolnjeval. Obiskal sem skoro že vse župnije svoje obširne škofije, sem povsodi oznanjeval sveti evangelij, delil skrivnosti milosti božje ter sem vam očetovski kazal pot resnice in čednosti. Pa tudi vi ste doslej verlo izpolnjevali dolžnosti do svojega velikega duhovna in višjega pastirja, kar radostno priznavam in pohvalno. Radi ste poslušali moj pastirski glas, voljno ste se ravnali po mojih naukih in opominih, stanovitno ste za mene molili in sveta obhajila darovali, pogumno ste mi sledili po potu zveličanja. Zatorej, bratje moji predragi in preserčni, moje veselje in

moj venec, stojte vedno tako v Gospodu, preljubi! (Filip. 4, 1.).

Drugikrat sem vas v duhu vodil v večno mesto Rim, k najvišjemu pastirju in škofu, k našemu svetemu Očetu papežu Leonu XIII, razpravljal sem vam njih verhovno pastirsko oblast in vas opominjal potrebnih dolžnostij do poglavarja sv. cerkve, od Boga postavljenega. Tudi te prevažne dolžnosti ste izpolnjevali z velikim veseljem; goreče ste molili za namestnika Kristusovega, v otroški ljubezni ste mu donasali svoje mile darove, katere sem Jaz že trikrat izročil sv. Očetu. Vselej so se mi ginjenega serca zahvalili za nje, in so mene in vas zagotovili svoje očetovske milosti in ljubezni, so meni in vam podelili apostolski blagoslov. Vstrajajte v tej otroški ljubezni in spoštljivi vdanosti do levo-pogumnega papeža in zlatoškofa, molite ne prestando, da jih Gospod Bog ohrani in varuje; ne nehajte pa tudi skupnega Očeta kerščanstva v njegovi veliki stiski podpirati z dobrovoljnimi darovi. Tudi tukaj velja modrega Siracida izrek: Milošnja, dana očetu, ne bode nikdar pozabljena. (Sir. 3, 15.).

Tretjikrat spodbujal sem vas k hoji za Kristusom, ko sem vam priporočal mertvenje in zatajevanje samega sebe ali natančno izpolnjevanje cerkvene zapovedi. Na svojih škofovskih potih po lepi vladikovini sem v svoje veliko veselje zvedel od vaših dobrih dušnih pastirjev, da obhajate sveti postni čas v duhu sv. cerkve, da si ga obračate v dušno zveličanje in da postno zapoved zvesto izpolnujete celo po vzgledu svojih pobožnih prednikov. O ko bi se le tretja cerkvena zapoved vsepovsodi tako spoštovala in zvesto izpolnjevala, kakor se čisla in izveršuje po župnijah na kmetih! Zakaj kdor se pre-

*) Doveršili smo ljubljanski postni pastirski list; zdaj pa naj „Danica“ razglasi še lavantinskega, ki obravnava ravno tisto stvarino, kakor ljubljanski in bode blage čitatelje gotovo veselil; videli bodo, kako se ena in ista stvarina daje večstransko obdelavati.

greši v eni postavi, je vsega kriv. (Jak. 2, 10.)

V četrto sem vam prav gorko priporočal češčenje in nasledovanje častitljivega očaka sv. Jožefa, zaščitnika katoliške cerkve in variha naše ljube in lepe štajarske dežele. Z velikim veseljem ste zopet in zopet prebirali ta pastirski list; dobro ste si ga zapomnili in si prizadevali sv. Jožefa, pravičnega, po zasluženju častiti in njegove čednosti posnemati. Zvesto nadaljujte, kar ste hvalevredno in zveličavno pričeli. Zahajajte pridno k Jožefu, in kar vam poroče on, to storite. (Gen. 41, 55.)

Petikrat in sicer ob petdesetletnici škofovanja sv. Očeta Leona XIII sem vam obširno razložil velevažni nauk o znamenjih, po katerih spoznamo, da je katoliška cerkev od Boga ustanovljena. Tudi to pastirsko pismo ste z največjim veseljem sprejeli, ste ga sami pridno prebirali in drugim dajali brati, tako da se je moral oskerbeti drugi natisek, ki pa se je zopet naglo razpečal. Po tem pastirskem listu smo vsi, pastirji in ovčice, očitno spoznali svojo živo vero v edino, sveto, katoliško, apostoljsko cerkev in smo ponovili obljubo, da ostanemo zvesti in pokorni otroci matere cerkve, spominjajoč se resnih besed Kristusovih: Kdor cerkve ne posluša, bodi ti kakor nevernik in očitni grešnik. (Mat. 18, 17.)

Preljubljeni v Gospodu! Kakor ste moje dosedanje pastirske liste z otroškim spoštovanjem in zvesto pokornostjo vsprejeli in slušali, upam prav terdno, da boste tudi moj letošnji pastirski list s serčno radostjo pozdravili in se prav vestno po njem ravnali, ker se vam v njem razlaga nad vse koristen in času primeren predmet. Jako nevaren je namreč današnji čas, in v skerbi smo si, kaj nam prihodnost prinese. Preté nam hudi viharji vsled socijalnega ali družabnega vprašanja, katero se začenja razvijati. Da bi to vprašanje rešili, hočejo brezverni in in brezbožni ljudje razrušiti obstoječi red, misleč v svoji hudi zmoti, da se more človeštvo rešiti le z razdjanjem obstoječih naprav. Ker pa je kerščanska družina podlaga in korenina obstoječega družbenega reda, hočejo prederzneži izpodkopati to korenino in tako porušiti ves družbeni red. Ker je družina podlaga vsaki družbi, cerkvi in državi, ljudstvu in narodu, ker je od njene sreče ali nesreče sosebno odvisna sreča in blaginja drugih družeb, zato je lahko umeti, po kaj si nasprotniki javnega reda toliko prizadevajo, polastiti se pred vsem kerščanske družine v svoje zlobne in prevratne nakane.

Pretečo nevarnost odverniti, so se sedanji

slavno vladajoči papež Leon XIII že večkrat prav krepko potegnili za kerščansko družino, braneč njene naravne in božje pravice in opominjajoč njo visokih dolžnostij, katere ima izpolnjevati. Posebno pa so naš sv. Oče pokazali svojo očetovsko skerb za kerščansko družino v znamenitem apostoljskem listu, pisanem dne 14. junija 1892, v katerem so sveto družino v Nazaretu postavili za vzor katoliški družini in so ustanovili splošno družbo na čast in v slavo božji družini z namenom, da bi družine in ne le posamezni verniki z molitvijo, z zadobivanjem sv. odpustkov, z uporabo posebnih privilegij ali predprav, zlasti pa s posnemanjem domačih čednostij nazareške družine skerbele za svoje zveličanje.

In prav o preblaženi družini nazareški govoril bode moj letošnji postni pastirski list; to družino vam bode priporočal kot posebnega češčenja in posnemanja vredni vzor; vabil vas bode v milosti polno družbo sv. družine. Ako moje pastirske besede padejo na rodovitna tla in sad obrodé, bode se srečno odvernila pogubna nevarnost od družin moje škofije, in zazorel bode čas nebeškega miru in blagoslova.

Moj sedanji pastirski list bodi torej pisan v imenu in k večji časti Jezusa, Marije in Jožefa, te najvišje in najsvetejše družine, ki je živela kedaj na zemlji, potem pa v dušni in telesni, v časni in večni prid vsem vernikom moje škofije!

(Dalje nasl.)

Grozovito počivališče.

V prevdarek tistim, ktere zadeva.

Bral sem strahovitosti, s kterimi iščejo rudečkarji in podobni ljudje s peklenskim streljivom poslopja razsipati in ljudi mesariti, in prišel mi je na misel članek, ki ga je nedavno priden sodelavec vravnal za naš list. Naj ga beró taki, ktere morebiti obseda ali zalezuje peklenški duh. Taki-le je:

V onem strašnem času, ko je vladala na Francoskem prekucija in je propalo mnogo plemenitih družin v največjo revščino, dospela je četa izseljencev na svojem begu v neko nemško vas. Med beguni bil je tudi vojvoda, ktereга je najemnik Bertram prijazno sprejel. Tudi druge izseljence so prebivalci te vasi sprejemali prav prijazno in gostoljubno; zatorej ostali bi bili ti še delj časa v tem kraju, ko bi jih ne bili k naglemu odhodu prisilili njih preganjavci. Tudi vojvoda je moral zopet bežati. Bertram, oborožen z oestro koso, ga je spremljal, ker ni bila varna pot skozi „sotesko,“ — strašen prepad — v kterem imela je prejšnje čase daleč na okrog zelo znana tolovajska četa svoje skrivališče.

Od tega časa naprej živel je Bertram zelo samopašno in zapravljivo. Kupil si je kmetijo, ktero je imel doslej le v najemu, spremenil jo v krasno palačo ter jo obdal s prelepimi verti; jedel je, kar

je bilo dobro in drago, napravljaj najslavesnejše gostije in veselice v svoji hiši ter se popolnoma izročil poželenju. Ako se je množica čudila temu, da je postal Bertram taki bogatin, ko je bil prej vendar vsled svojega pijančevanja globoko zagazil v dolgove, ter ga radovedno vprašala, kako da je postal tako bogat, odgovarjal je vedno, da mu vojvoda, ktere ga je spremljal pri odhodu ni le prepustil velike svote denarja, temveč mu celo v plačilo ponudil voz z zaboječkom, napolnjenim z biseri in zlatom. Nekteri verjeli so tem bese am; drugim zdele so se pa sumljive, in to tembolj, ker je odslej napadala Bertrama pogostokrat nekaka zmešanost, v kateri je mnogokrat zaklical: „Vojvoda! vojvoda! kri! kri!“

Njegova sinova bivala sta med tem v nekem samostanskem vzgojišču. Oče poslal ju je tje, da se je tem lažje in brezskerbnejše vdal poželjivosti. Oba sinova postala sta dobro izobrazena mladeniča. Ko sta zvedela o očetovi bolezni, hitela sta domov. Nkega dne je stopil nenadoma očetov sluga v njuno sobo z ukazom, naj gresta k očetu; hoče namreč z njima vred oporoko napraviti. Molčé sledita sinova derhtečemu služabniku, ki ju pelje k hlevu.

„Ali tu leže oče?“ vprašala sta vsa začudena.

„Da, tu notri leže vajin oče in moj gospodar,“ dejal je sluga ter odperl duri.

Kako strašen pogled!

Svetilnica, ki je lila od zgoraj blede žarke, razsvetljevala je pritlično očetovo ležišče.

Tik njega visela je na steni kôsa, ki se je videla tu pa tam črna, kakor od rije zajedena. Oče ležal je na gnjili slami; glava njegova ležala je na vreči, ki je bila — po zunanje soditi — s kamenjem napolnjena, nobenega ohladila nisi zapazil pri težko dihačjem; on sam odpovedal si je tudi pred nekaj dnevi vsako pomoč in hrano.

„Tuje blago nikoli dobrega sadú ne obrodi!“ zarenčal je neprevidoma proti sinovoma.

Oba približala sta se mu s strahotnim sočutjem.

„Oče, kaj vam je?“ vprašala sta ga bojazljivo.

Bertramovo oko ju je pa strašno pogledalo, in z zadnjo močjo se je še vzdignil ter zakričal: „Zadostovati moram!“ Glas njegov bil je hripav, kakor počenega zvonca, in herščav kakor od vetra ulomljene veje.

Sinova hotela sta ga ljubeznjivo objeti; on pa ju je s silo od sebe sunil, potegnil koso raz steno ter jo s hripavim renčanjem pred se vergel, rekoč: „Tu je njegova kri!“

„Oh — o Bog! — čegava kri!“ vprašala sta prestrašena sinova.

„Vojvodova kri!“ mermral je Bertram, „ubil sem ga v „soteski“ — s to koso!“ —

„Kako?“ začudila sta se sinova.

„Res, res! Njegov morilec sem! — Vsega sem ga oropal, življenja in blaga! S to-le koso razbil sem svojemu dobrotniku lobanjo! — Lagal sem se ljudém! — Verjamejo mi, goljufu in lažniku!“ —

„Čujte, čujte, da, sedaj resnico govorim!“ rohnél je Bertram, zgrabil vrečo izpod glave, jo odvezal ter iztresel iz nje mertvaške kosti in čepino.

Čepino zavalil je pred noge svojih skoro omedlelih sinov. „To so vojvodove kosti! in ta čepina je vojvodova glava! S koso sem ga ubil! — Na nji

rujaví njegova kri! — Na kosi visé kaplje! Mojo dušo teží pa smert!“

Sina zakrila sta si obraz, padla na kolena ter zdihovala nad nesrečnim očetom:

„Jezus, Marija in Jožef naj pomagajo!“

„Zadostovati sem moral!“ kričal je zopet oče. S svojimi rokami izkopal sem te kosti po noči v „soteski!“ Nikjer nisem našel počitka! — Moje mirno ležišče ostala je od onega trenutka ta vreča s kostmi ubozega vojvoda! — Tuje blago nikoli dobrega sadú ne obrodi! Otroka, vse vernita, da doseže mir moja revna duša! Otroka, vse, gotovo vse povernita! — To je moja oporoka!“

Sinova približala sta se umirajočemu nesrečnemu očetu. Med strašnim bojevanjem pahal ju je Bertram od sebe, potegnil škripaje z zobmi vojvodovo lobanjo si na persi, kakor da bi jo hotel vtisniti v svoje serce; kričoč in ves obupan verže se na slamo ter umrè! —

Vrata hleva se odpró in stopil je noter duhoven, ktere ga je bil sluga poklical. Prišel pa je prepozno. Videl je ravno umerlega na mertvaških kostéh ležati, in lobanjo v skerčenih Bertramovih rokah.

(Ant. Hungari.)

Je-li ne mara boljše zadnje ure pričakovati takim, kateri kakor koli ropajo, ljudí mesarijo in pobijajo?! Premišljajte to vi, ponočnjaški pretépacvi, klavci, ki vas ni groza človeško kri prelivati, krasti in slepariti!

Vsi Svetniki — čudovito veliki pomočniki.

V vojski l. 1870 je bilo le v nekem mestecu na Nemškem 74 mož poklicanih; večidel so bili oženjeni; nekaj le bilo je samcev, izmed teh bil je eden mladenčev jako razuzdan, ki se je sicer cerkve izogibal. Župnik tistega mesta, goreč duhovni pastir, je pred odhodom teh vojakov zanje bral eno sv. mašo, med katero jih je 73 pristopilo k sv. obhajilu; le en zanikaren mladenec ne, ki je sicer tudi v cerkvi bil.

Gospod župnik je potem imel primeren govor, ter priporočal vojakom, da naj v boju Boga ne pozabijo; ker tako morejo hladne kervi biti, ako jih Bog pokliče tam iz tega sveta. Opominjal jih je, da naj se z vsim zaupanjem svetnikom priporočajo, da jih mili Bog obvaruje nesreče in zopet zdrave nazaj pripelje. Ljubi farmani, dejal je g. župnik k sklepu, molimo skupno k vsim svetnikom, ter prosimo jih varstva in pomoči za naše v vojsko odhajajoče vojake. Potem je molil župnik molitev vsih svetnikov, in vsi pričujoči odgovarjali so glasno in priserčno: „za nje Boga prosite!“

Po božji službi šel je tudi iz cerkve oni zanikarni mladenec, polglasno se smeja. Šel je v gostilno in se je ondi norčeval z nekterimi somišljeniki čez svoje tovarše, ktere je psoval lene stare babe, češ, saj niso za vojsko, ker od mertvih pričakujejo pomoči zoper sovražne krogle. S sme hom zavpil je: ha ha, naj mi kdo imenuje kakega svetnika, ki bi zamogel svinčenko vloviti in ji moč vzeti; sram nas naj bo, da se v 19. stoletju nahaja toliko prazne vere med nami.

Prav imaš, rekli so somišljeniki, ko bi kralj imel le tercijalke ali prav za prav tercijarije, potem le spravite blagó, ker sovražnik bi bil kmalo pred

durmi, in nemški vojaki bi bežali, kar bi mogli ter klicali, „za me Boga prosite!“ Pogum mora imeti vojak. „potem mu ni treba pomoči svetnikov.“

To spominu budí na l. 1866. Takrat so nekteri veljavni knezi opozorili Benedeka, kako je treba Boga prositi pomoči in da se obrnimo v Rim za papežev blagoslov armadi; ali Benedek je odgovoril prešerno: Boga le pustimo v nebesih; Pruse bomo že sami lahko nagnali. Znano je pa, kako slabo je opravil Benedek.

Prišel je dan, ko so imeli možje in mladenči odriniti v vojsko; in veliko solz se je prelilo, ko so vojaki slovo jemali od domačih. Vojaki so odrinili, pa doma ostali ljudje niso pozabili besedi župnikovih, vsak dan so farmani skupno molili za vojake litanije vseh svetnikov. Vsako jutro je bila cerkev polna ljudi in molitev je bila uslišana. Pri Weissenburgu in Wörthu bili ste dve zelo kervavi bitvi, kjer je padlo mnogo nemških vojakov. Marsikteri vojaki so v pismih, ki so jih pisali domú, zaterjevali, da so le vsled božjega varstva živi ostali. V sosednjih vaséh in mestih so že dobili nekatere mrtvaške liste z bojišča. Le v to mesto še ni bilo prišlo nobeno tako pismo. Veseli so bili tega stanovniki, ter so še gorečnši molili, da bi usmiljeni Bog še znanaprej obvaroval njihove rojake.

Vojska se je nadaljevala. Po vojski pri Metzu pomikala se je nemška armada proti Parizu. Pri tej bil je tudi oni mladenec. Pri Sedanu je bil Napoleon vjet. To novico je tudi mladenec očetu naznanil v pismu ter norčevaje hudobnež pristavil, da nobenega svetnika ni bilo zraven. Oče njegov, ki je bil tudi zaničevalec božjih reči, bil je ponosen na slavo svojega sina in je tudi v gostilni to opombo svojega sina pripovedoval in se pri tem porogljivo posmehoval.

Prusi so Pariz oblegovali in ta mladenec moral je iti na stražo. To se je zgodilo v noči od 31. oktobra do 1. novembra 1870, toraj v god vseh Svetih. Gredoč je ta brezbožni človek tovarišem prešerno pripovedoval, kako je domači župnik na prižnici pred odhodom njega in drugove opominjeval, da naj v vojski spominjamo se vseh Svetnikov in jih prosimo pomoči. Danes, pravi, so vsi Svetniki in predlaga, naj molijo litanije vseh Svetnikov. Ako hočete moliti, kar recite: „prosi za nas.“ — Tovariši, ki niso bili naše vere, pa ne slabi kristjani, če tudi so bili drugoverci, niso kar nič odgovorili, kajti zaničevanje vere se jim je jako pristudilo. Straže so se razpostavile in naš olikanec je bil na prvi straži. Čez kake pol ure je prihajala sovražna patrula okoli vogala gojzda. Naš junak tresel se je na vsem životu, je streljal, pa nič ni zadel. Kar je poknilo po gojzdu, in nesrečni mladenec padel je znak na tla smertno zadet. Ali je pač tudi takrat mislil na vse Svetnike. Bog mu bodi milostljiv!

Nekoliko dni pozneje zvedelo se je to v mestu. Vsak je djal: „Božja sodba ga je zadela in svetniki so ga zapustili.“ Mir je bil sklenjen in veseli so se vojaki vračali domú, in glej veliko čudo: Izmed 74 vojakov tistega mesta vernilo se jih je 73 in le samo tistega zasmehovalca ni bilo nazaj, kajti ubila ga je sovražna krogla in pokopan je bil v sovražni deželi na holmcu pred Parizom. Priletni g. župnik pa je v veselji potem šel na prižnico, ter je zopet govoril o veliki moči in varstvu Svetnikov. Ljudje so bili do

solz ginjeni in so se veselja jokali. Vsi so spoznali, da se je tu pokazalo in spričalo, koliko premore priprošnja Svetnikov Božjih pred tronom Najvišjega. Tudi starši in sorodovinci v vojski ubitega mladenča so si to k sercu vzeli — ter dobri kristjani postali.

Po pridigi je vsa fara silno veselo zapela „Te Deum laudamus.“ Od tistega časa je na vseh Svetnikov dan polna cerkev ljudi, ker ta dogodek ostane ljudem vedno v spominu.

Predragi čitatelj! Tudi ti se smeš z zaupanjem obrniti do svetnikov za pomoč. Ne kaže se sicer vselej tako očiten vseh njihove priprošnje, pa ne bo zastonj tvoja molitev. Svetniki so nam najboljši pomočniki zoper napade hudobnega duha. Ljubi Bog, kaži nam po znamenih čudovito moč priprošnje svetnikov, da ne jenjamo priporočati se svetnikom. („Immergrün“).

A. K.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Iskali me bodete...) Silo imeniten čas se prične s „tiho nedeljo.“ Sveta cerkev se odsihmal do vstajenja Gospodovega popolnoma posveti premišljevanju terpljenja Kristusovega. To je resni čas pokore. Kdor še ni opravil velikonočne spovedi ali kdor je zopet grešil, naj nič več ne odlaša z Bogom se spraviti. Teh štirinajst dni do velike noči se imenuje „pasijonski čas,“ čas terpljenja Kristusovega. Na to opominjajo nas vsi cerkveni obredi in opravila. Zato se križi po cerkvah zagarnjejo, pri ss. mašah pa se izpušča trojnoslavje „Čast Bogu Očetu“,... ker Sin Božji se je poslednje dni skrival pred judi in s preganjanjem in terpljenjem Jezusa Kristusa je češčenje presv. Trojice takorekoč z zemlje zginilo. Pretresljiv nauk obsega evangelij, ki se je bral pri sv. maši v ponedeljek v tistem tednu (Jan. 7. i. d.). Veliki duhovni in farizeji so poslali svojih služabnikov, da bi Jezusa prijeli. On pa je rekel: „Le malo časa sem še pri vas in šel bom k njemu, ki me je poslal. Iskali me bodete, pa ne našli, in kjer sem Jest, tje ne pridete...“ O pomenljive besede do judov in terdovratnih grešnikov! Prerokoval jim je, da bodo Mesija iskali; pa ga ne bodo našli, ker zdaj čas milosti zanemarjajo, ko je prišel, pa ga iščejo umoriti! Do današnjega dne ga pričakujejo, iščejo, — pa zastonj! Zaverгли so „čas obiskovanja“. To velja tudi grešnikom, ki zanemarjajo tihi teden, cvetni teden, velikonočne spovedi čas in se ne vernejo k Bogu! To velja narodom na zemlji. Greki so veliko grešili, veliko so bili tudi opominjani; pa zaverгли so čas obiskovanja, čas milosti, in — čez stoletja — še zdaj so v razkolstvu. Velik del Nemčije je grešil, poslušali so krivega učenika in — še zdaj so v krivoverstvu. Velik del družih, izmed inteligence, tudi Slovanov, Slovencev se je vergel v naročje prostomišljaštvu, zanemarlja čas obiskovanja, merzi jim Cerkev in katoličanstvo. Kdo vé, kaj bo iz tega? Čas obiskovanja preti, šibe anarhistov, katerim utegne Bog te odpadnike prepustiti, kakor je prepustil vzhodnje odpadnike polomescu, kakor Ogri lezejo v žrelo judom in framasonom.

Tihi teden, dnevi premišljevanja in pokore se bližajo h koncu. Kje je pokora? So — li liberalci opravili velikonočno spoved, se spereobrnili? Farizeji in judovski pisarji se niso bili spreobrnili. Ravno nasproti. V soboto pred cvetno nedeljo pripoveduje

sv. evangelij, da so veliki duhovni se posvetovali, ne le da bi umorili Jezusa, temveč da bi ubili tudi Lazarja. Zakaj pa? Zato, ker je bilo veliko judov z Lazarjevim obujenjem spreobrnjenih in so v Jezusa verovali. Ti spreobrnjenici so slišali, da Gospod pride v Jeruzalem; šli so mu s palmovimi vejami naproti ter so z vso množico klicali: „Hosana, — slava mu kateri pride v imenu Gospodovem!“

Je mar ta veliki čudež in veselje ljudstva spametovalo farizeje, pisarje in velikaše? O kaj še! To jih je še le prav razkačilo. „Zdaj pa vidite,“ so rekali, — „po nas je!“ „Vse ljudstvo gre za njim!“ Prišli so celo nekteri brezverci, ki so povpraševali po Jezusu (Jan. 12). Usmiljeni Zveličar je o tej priliki še obširno prerokoval pričujočim, da zdaj je prišla ura, ko bo sovražnikom izdan, umrl, potem pa da bo poveličan. Rekel je jasno: „Zdaj je moja duša žalostna. Pa kaj hočem reči? Oče reši me iz te ure! Toda zato sem prišel v to uro.“ In da se je svet še bolj jasno prepričal, kdo je med njimi, je zdaj še zaklical: „Oče povelčaj svoje imé!“ In nato je pa prišel glas z nebes: „Poveličal sem ga in ga bom še poveličeval“ — s čudeži, nauki i. t. d. Je-li treba komu na zemlji še bolj očitnega pričevanja, kakor je ta glas nebeškega Očeta, da je Jezus Kristus res Sin Božji, pravi Bog.“ K temu stermeja vrednemu čudežu pa je še pristavil: „Ta glas ni prišel zaradi mene, ampak zaradi vas?“

Zdaj pa povejte: ali so judovski pisarji, učenjaki, farizeji, učeniki postavili na vse to spreobrnili se? So mar odjenjali Zveličarju po življenji streči... Kratko in malo ne! Vidite tedaj, kako težko se je prevzetnemu, napihnjnemu človeku spreobrniti. Še bodo mar dan danes spreobrnili bogati judje, ali v denar zamišljeni kristjani, ako slišijo svete evangelije in Jezusove čuda? Ložej gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogatin v nebesa.“ Se bode mar spreobrnil slepar, goljuf, tát?... O težko! Tak ostudnež, ko je več let kradel, sleparil, goljufal in ukanil uboge sirote za stotisuče, gre in sam sebe s samomorom pokoplje v pekel in njegovo ime ostane v vedni sramoti tudi pred ljudmi! Toraj: Bog nas vari greha. Bog nas vari duha nespokornosti in nesrečne smerti!

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni, 7. sušca. Tudi letos v mesecu marciju začeli so in opravljajo vijolično marcijevo pobožnost v čast svetemu ženinu Marije Device, patronu svete rimokatoliške Cerkve in vse kerščansko-katoliške Slovenije. To milo in ljubo pobožnost opravljamo tudi tu v jugoslavenski Bosni, osobito dostoji opravljati jo nam, ki smo v novi rimo-katoliški župniji sv. Jožefa, pod varstvom njegovim, med razkolniki in maho-medci.

V soboto pred tiho nedeljo, dne 10. marcija, hočemo začeti še posebej „noveno“ ter devetdnevno pobožnost v čast sv. Jožefu; v tej devetdnevni bomo opravljali molitve, priprošnje in priporočila tudi za vse blagodušne dobrotnike in dobrotnice, dosedanje in prihodnje, uboge cerkve sv. Jožefa tukaj, osobito za velepotrebno novo hišo Božjo in rednika Kristusovega.

V tej devetdnevni pobožnosti opravile se bodo tri ss. maše, h katerim bodo povabljeni verni katoliki, da združeno molijo in prosijo za vse dobrotnike in dobrotnice te sirotne cerkve. Služba Božja se bo

opravila v sredo (14. marcija), v petek (16. marcija) in v soboto (17. marcija). Vse tri službe Božje s sv. mašo opravljale se bodo osobito za vse žive in vse pokojne dobrotnike in dobrotnice cerkve sv. Jožefa v Prjedoru, v Bosni.

Slavljen in češčen bodi sv. Jožef!

Brežičani kod Prjedora. 7. sušca 1884. Istinito so dandanes framasonsko-misleči in meseno čuteči modrijani jako nasprotni Kristusu in Cerkvi rimo-katoliški, in vsem napravam njenim. Kar je cerkveno, rimo-katoliško, to jim je tern v peti. Na vse mogoče javne, in tajne načine, zvito in silno prekanjeno nasprotujejo njenim napravam, osobito pa onim, ktere merijo na kerščansko-nravno, vernočednostno in pobožno izgojo mladine. Tem sovražnikom pa jako pripomorejo v njih početju mlačni in malomarni katoliki iz vseh stališč družbe človeške. Marsikteri pa, ki se priznavajo za kerščansko-katoliške, so v istini komaj senca pravih korenitih in jedernatih kristjanov rimo-katoliških.

Raznoverstni so pomočki že vstanovljeni in se še vstanovljajo za odvernjenje in zatrenje onih zlobnosti sedanjega časa. Osobito sta pa dva velika pomočka jako potrebna, ki sta: Svetovni, ipak cerkveni tretji red sv. očeta Frančiška Serafinskega, ako se pravilno, pridno in iskreno vodi in ohrani; in pa prava dominikanska rožnovenska družba. Ta dva velika rimo-katoliška pomočka sta dandanes neizrečeno potrebna vsem stanovom družbinstva, bolje in več potrebna, kot se popisati, povedati, misliti in umeniti dade.

Tretji neogibno potrebni in veliki pomoček, pa ne samo pomoček, nego snov, vsebina in stavba sama, je vstanova kerščansko-katoliških izgojišč in učilišč za človeško mladino. Teh trih se je poprijeti, za nje delovati tudi gmotno, kolikor je mogoče, darovati, za nje skrbeti, jih množiti, dobro voditi in ohraniti. S temi se bode človeštvo rešilo, kolikor se ga še dá rešiti, in kolikor se ga bode rešilo, se bo množilo v pravo čedo Kristusovo, rimo-katoliško, ktera bode zmagala vse sedanje in prihodnje nasprotstva in nasprotnike.

Hvalim Boga in serčno se veselim, da bode ljuba „Zg. Danica“ zanimive in jako potrebne premislke, nauke, oserčavanja in priporočila donášala o tretjem redu sv. o. Fr. Seraf. Hvala Bogu! tudi ta moja serčna želja se bo izpolnila. Gospod blagoslovi! Marija Devica pomagaj! sv. Jožef in sv. Frančišek, sprosita obilno dobrega sadu.

Kaj sem videl v spanji?

Na gori Golgati sem stál;
Na križu Jezus vmirajoči
Zamé visi v ljubezni vrtci,
Obdaja ga oblak svitál.

Glej! truma angeljska hití,
Telo kervavo mu zakrije,
Poljublja rane, s kterih lije
Predraga sveta rešnja Kri.

S peróti angeljev odét,
Ne vidi se Zveličar mili;

A duša moja k njemu sili,
Sem hrepenenja ves prevzét.

V ozadju tam, od križa proč,
Na Križ prestrašna kača zéva,
V katero satan se preléva,
Na Križ togotno sikajoč!

Od Križa pa zasije žar,
Zagledam Jezusa v obličje
Kljub rán — o rajsko lepotičje!
Na Križu, vendar Bog-Vladar.

Oh! zaželi, želi sercé,
Da Jezusov bi Križ objemal,
V ljubezni zanj bi ves se vnémal
Poljubljal svete bi nogé.

Minul mi skrivni je prizor.
Naj Tvoje bi obličje milo
Mi ljubi Jezus zažarilo,
Ko bom boril poslednji bór.

Radoslav.

Žalostni Materi.

Ko sin preljubi Tvoj
Na križu je umiral,
Kedó prežalostni
Solzé Ti je otiral?

Ko Sinovo teló
V naročju si imela,
Kakó Ti duša je
Tedáj strašno terpela!

Ti, Mati žalostna,
Glej, tepe Bog hudó me;
Ne more v žalosti
Tolažiti nikdó me.

Za mene Ti Bogá,
Usmiljenega prosi!
V sercé brezupno mi
Z nebá tolažbo rósi!

N-r.

Razgled po svetu.

Dunaj. Na Dunaji judovski časniki tako kričijo in tarnajo, kakor bi jim bili hudi protiliberalci judovsko-liberalnega kralja ubili, pravi „Reichspost.“ Ubili pa niso nikogar, temveč le odvernili so, da mož katoliško-kerščen, ki se je bil pa za brezverca naznanil, da je mogel judinjo v zakon vzeti, da tedaj ta mož ni postal župan velikega mesta celega cesarstva. To je široka stopinja na bolje; morebiti se Dunaj s časoma vendar zmudri. Bog daj!

V državnem zboru je to dobo soparna vojska, vojska zaradi volitvene prenaredbe. Vlada je zbornici izročila svoj predlog, o katerem se pa boje, da bi z njim liberalcem gospodstvo prišlo v roke, česar Bog ne daj. — Posebno osnovo je izdelal grof Hohenwart, o kateri pravi „Lincer Volksblatt,“ da ima prav konservativno podobo, da je v seskozi poljudna

in ker vladna osnova nima lastnosti da bi se mogla sprejeti, da je Hohenwartova osnova edina, katera je proti vladni osnovi. Tudi pristavlja, da brez dvoma je Hohenwart to dobo najzmožniši in znamenitejši avstrijski državnik. Tudi „Solnograški list“ Hohenwartovo volitveno osnovo močno hvali in ker je Hohenwart pripravljen tudi kake točke spremeniti, pravi ta list: da Hohenwartova osnova more biti podlaga, na kateri naj bise zedinili vsi protiliberalni življi.

Rim. O častnih kanonikih so rimski listi te dni razglasili znamenit papežev odlok, po katerem more škof le z dovoljenjem svojega kapitlja izvoliti častnega kanonika. Ako bi bil taki iz druge škofije, mora poprej privoljenja dati dotični škof. Častna znamenja smé častni kanonik nositi samo v tisti škofiji, kjer je to čast dosegel.

Amerikanske novice. Tower: V rudniku ponesrečil se je naš rojak g. Jož. Jakeš; vendar pa ne nevarno; piše „Amerik. Slov. 23. sveč — V Toweru je čisto pogorela dne 21. sveč. sodnijska hiša sredi mesta — Pol ure od Towera, v Soudanu, je v hiši Slovenca Metekoviča nastal pretep, vsled katerega je domači sin Vivoda tako hudo z lopato trikrat po glavi udarjen, da je Vivoda v kratkem umrl.... Nesrečni pobi, tudi na tujem se ti rabeljni pobijajo! — V Albani je Janez Verhunc od 17. do 18. sveč. ponoči domu gredé na železném tiru bil do smrti povožen. Bog se ga usmili! Bil je doma iz Čepulj pri sv. Joštu, star že 70 lét, bivši 10 lét v Ameriki. — V Naple-Laku je neki James G. Nugent v jezi ustrelil svojo lastno hčer, ker je smerkavka delala znanje z nekim zanikarnejem in je zvečer prišla domú. Bil je oče tako razdražen, ko je bežala v hlev se skrit, da je hitel za njo in 3krat nanjo ustrelil.... Kolike nesreče zgodijo se zaradi nevbogljivih, razuzdanih otrok! — V Stillwater-u se je v enem tednu pét mož pri najboljših letih do smrti ponesrečilo pri nakladanji hlodov.... Koliko je tacih nesreč iz nepredvidnosti! — Baltimore: Kardinal Gibbons je poslal sv. Očetu Leonu XIII. sliko sedanjega predsednika Clevelanda in tudi od prejšnjega Harrisona. — V Concil-Blaffu so une dni našli veliko zalogo zlate rude. Kmet, na čegar zemlji so našli ta zaklad, menda še ne more spati od veselja. V Evropi pa bi blezo lahko spal, kajti kmalo bi ga teže rešili. — Nova bolezen razsaja v Sher-Voodu, v deželi Texas, in je veliko okuženih, ker je bolezen nalezljiva. Višnjevi madeži človeka obsujejo po vsem životu in stan je podoben vročinski bolezni s tolikimi bolečinami, da je najmočnejši korenjak v 24 urah na mertvaškem odru, strah med ljudmi je nepopisljiv. Vradnija hoče mesto popolnoma zapreti, ločiti... Kako blizu je šiba božja, varimo se greha. — Okkahoma. Zadnji teden v 2. polovici svečana razsajale so tu strašne nevihte; veliko ljudi je zmerznilo. — Wahpeton. N. D.: Pogorelo je gledišče. (Ni čuda.) — San Francisco. Parnik Albert se je potopil; na ladiji je bilo 15 ljudij, rešil se je sam kuhar.

Azija. V Kalkuti, v vzhodni Indiji, se je 21. prosenca t. l. pričel prvi okrajni cerkveni zbor pod vodstvom apostolskega delegata za vzhodno Indijo, Msr. Ladislava Zaleskega. Vdeležili so se prelati: Msr. Pavel Goethals, nadškof v Kalkuti, Msr. Frančišek Pozzi, škof v Kašnaguru; Msr. Avguštin Lonage, škof v Oaki, in drugi cerkveni dostojniki.

Ta koncil se je zbral na posebne želje sv. Očeta v pospeševanje splošnih koristi sv. Cerkve v Indiji. in sicer v korist ne samo med katoličani, temveč tudi tistih, ki prave Cerkve še ne poznajo. Častitljiva je bila precej perva seja; prelepo ozaljšana stoljna cerkev je bila vsa gosto napolnjena, ne le od katoličanov, temveč tudi od drugovercev. Prelep je pa bil obhod visokih cerkvenih dostojnikov, bogoslovcev in vradnih deležnikov v stoljno cerkev. Pri pontifikalni maši apostoljskega delegata so bili škofje, drugi dostojniki in do 50 družih mašnikov v prostorni presbiteriji. Presunljivo je bilo gledati, ko je po pontifikalni maši Msr. Zaleski z visocega sedeža pred srebernim altarjem držal evangelij v rokah in so vsi pričujoči kleče na glas molili vero in s poljubom sv. evangelija svojo vero zaterdili. Veliko je bilo veselje katoličanov pri častitljivem opraviilu in zanašati se je, da sad tega sv. opravila ne bo majhen.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marec (sušec.)

a) Glavni namen:

Pogosto spominjanje na dobrote večnega zveličanja.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Spomin na darove večnega izveličanja nam bo po tem vplival na naša serca, ako jih skupno premišljujemo v njih popolnem razvoju po veličastnem vstajenju mrtvih na sodnji dan.

Vse prekosi gledanje Boga obličja v obličje, po katerem se kakor pravi apostelj, takorekoč sprememimo v Boga, po katerem se vžge v nas ljubezen, ktere zveličavni plamen bo na veke gorel, ne da bi ugasnil.

Toda tudi telo bo izveličano. Tesno združeno z dušo je kakor nekaj v terpljenju in pri delu, tudi sedaj njen tovariš v plačilu in v vseh njenih neizrečenih radostih. Odlikovano bo z veličanstvom od smerti vstalega Kristusa ter se svetilo v neminljivem lesku. Vse mnoge stanovanja v hiši svojega Očeta pripravil bo Gospod za nas, vse posestvo nebes in zemlje izročil nam. Pogled zemeljskega neba, pogled v njegovo neizmerno velikost in nešteto, velikansko množino njegovih čudežev in svetov, ki počivajo v globočini, nas bo presenetil ter nam ob enem nikoli ne dovolil pozabiti velikosti, lepote in bleska nadzemeljskega, duševnega neba. Nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo in v nobeno človeško serce ni prišlo, kar je Bog onim pripravil, ki Njega ljubijo.

Molimo tedaj s sv. Cerkvijo k Bogu, da povzdigne serca k nebeškim željam; povzdignimo sami serce in oko proti nebu, kjer biva Kristus s svojimi svetniki v večnem miru in veselji, v kraljestvu Očeta; k večnemu stanovanju k solnčnemu dnevu večnosti, ki ne pozná nočne teme, temveč vedno sveti v največjem blesku resnice k večno veselemu in večno bivajočemu dnevu, kteri se nikdar več ne bo spremenil v nasprotje.

b) Posebni nameni:

19. **S. Jožef.** Kersč. družina. „Pospešitelji molitvenega apostoljstva.“ Posli v lahkomišelnih družinah.

20. **S. Volfram.** Bavarsko in Virtemberško. Katol. duhovsko pastirstvo po protestanskih krajih. Obilni vspeli v vzgoji.

21. **S. Benedikt.** Benediktinski red. Vredno posvečevanje velikega tedna. Stariši in vzgojitelji, ki svoje dolžnosti zanemarijajo. Misijonske šole.

22. **Vol. četrtek.** Varstvo hiše habsburške pred zalezovanjem protozidarstva. Obitna vdeležba mož pri velikonočnem sv. obhajilu.

23. **Vol. petek.** Spoznanje ljubezni božjega Serca Jezusovega. Zadoščenje za nebrojni odpad od sv. križa. Odpuščenje za sovražnike sv. cerkve.

24. **Vol. sobota.** Spreobrnjenje grešnikov, paganov in judov. Rešilne naprave za zanemarjene otroke. Dušni mir za umerle.

25. **Vol. nedelja. Marijino oznanjenje.** Pomnožitev vere upanja in ljubezni. Zmaga papeštva na l peklenskimi močmi.
(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Sreča pri domači živini. — Da bi Bog na priprošnjo Marije in sv. Jožefa odvezl hiši neko veliko nadlogo. Ako homo uslišani, se zahvala očicno naznani.

Zahvale.

Pred več leti sem zbolela na svojem telesu, zraven pa se je pridružila še druga hujša bolezen kot perva. dušno zapuščenost in nemir sem čutila v sercu in obupnost se me je hotela polastiti. V tem strašnem boju se zatečem k Naši ljubi Gospé presv. Serca, jo prosim pomoči in obljubim, berž ko zadobim zopet izgubljeni dušni mir, to naznaniti s popolnim imenom v „Zg. Danici.“ In danes vsa srečna izpolnujem to svojo dolžnost.

V Šmartnem pri Litiji, dne 7. sušca 1894.

Marija Pograjec.

Na priporočevanje k sv. Deodatu sem bila po dvakrat opravljeni tridnevnicu že dvakrat rešena od velikih bolečin v ustih. Hvaljen bodi Bog v svojih svetnikih za zadobljeno zdravje po sv. Deodatu!

Helena Martinčič.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (V prid III. reda sv. Frančiška.) Začela je Danica prinašati prav lepe in koristne pridige o tretjem redu; naj omenimo in priporočimo tudi nekatere dobre knjige za ta red, ki se lahko dobivajo v „katol. bukvarni“ Te so namreč:

Pot v nebesa, to je: Življenje udov tretjega reda sv. Frančiška Seraf. Spisal O. Nikolaj Mežnarič, četrta natis. V Ljubljani 1892. Obsirna knjiga, čez 546 strani obsega življenje sv. Frančiška, Pismo Leona XIII, Odpustki in toliko drugih molitev in pobožnosti. Cena samo 70 kr.

Handweiser für den hohwürdigen Klerus in Sachen des III. Ordens des heil. Vater Franciskus, von P. Franciskus Seraf. Tischler, 8 verbess. Auflage. Salzburg 1891; izverstna knjiga, 423 str. Cena 1 gld. 40 krajc.

Sieben und fünfzig Predigten über den dritten Orden des heil Vater Franciskus, von Leonard Maria Wörnhart. Salzburg 1885. Cena 1 gld. 20 kr.

Novi duhovski Imenik ljubljanske škofije. Patron naše Kranjske dežele je sv. Jožef ženin presvete Marije Device. Škofijska zavetnika: ss. Hermagora in Fortunat. Vesoljni poglavar in namestnik Jezusa Kristusa na zemlji: Leon XIII., poprej Joahim Peči, rojen v Karpinetu 2. sušca 1810, v mašnika posvečen 31. grudna 1837, postal kardinal 16. grudna 1853, naslednik sv. Petra pa 20. sveč. zvoljen posvečen 3. sušca 1878.

Cerkev vesolna katoliška ima 5 kardinalov škofov, 49 kardinalov mašnikov (naj starši Hohenlohe, in najmlajši Sarto); pa 5 kardinalov dijakonov.

Nadškof metropolit v Gorici: Alojzij Matija Zore, rojen 13. pros. 1834, duhoven posvečen 13. pros. 1857, nadškof poterjen 9. avg. 1883.

Knez in škof ljubljanski: Jakob Misia, rojen 30. jun. 1838, mašnik posvečen 30. maja 1863, knez in škof posvečen 7. grud. 1884, nastopil 14. grud. istega leta, po številu ljubljanskih višjih pastirjev: sedem in dvajseti.

Ljubljanskih proštov dozdej šteto 41, prvi in sedanji sta Leonarda. Novomeških proštov dozdej 29, predzadnji je bil Simon, sedanji: Peter.

Kanonikov ljubljanskih je 12; 5 je častnih kanonikov; škof. konzist. svetnikov 13; škof. svetnikov v duhovskih zadevah 32.

Dekanij je 21; župnij 278 (34 izpraznjenih) 2 lokaliji 2 (izpraznjeni); vikarijata 2; starih kapelanij 8 (1 prazna); ekspozitúr 21 (9 praznih); kooperatur 225 (88 praznih); manemisarij 6; družih beneficij 44 (praznih 19).

Kanonikov 16; duhovnih pastirjev 424; v družih službah 34; v pokoju 47; v drugih škofijah 14; iz družih škofij tukaj 11; redovnikov 55; V škofij-skem semenišču je gg. bogoslovcev s čč. gg. prezbitjerji vred: v 4. letu 19; v 3. letu 17; v 2. letu 22; v 1. letu 22 in družih 6 extra statum; 1 v Inomostu; 4 v Rimu; 1 na novo sprejet. Skup 92.

† Umerla sta dva kardinala, na Francoskem Benedikt Leon Rouenski in v Rimu kardinal Ricci Pacciani. R. I P.

† Na Skaručini je 13. t. m umerl č. g. Blaž Justin, rojen 1839 na Trati, posvečen 1. avgusta 1864. Na Skaručini je bil v pokoju. R. I P.

Za ciborij na Brezji. „Dva uhana, 2 zlata, 1 sreberni perstan.“ (pristavek je med prošnjami.) — Iz Ljubljane: Neimenovana: sreberno broš od izveljavnega denara in 4 grame zlatnine z iskreno prošnjo za ljubo zdravje bolnemu očetu. — G. Jakob Gestrin 2 zlata gumba; gdč. Fani Gestrin: zlat križec in par uhanov. — Uršula Tamarie: perstan z vloženim granatom. — Opomba: Ima li D. Marija katere tako vdane jej otroke, ki bi svojo broš darovali, katerih tako manjka?

Sv. misijon se je kaj slovesno obhajal v Novi Oselici od 25. svečana do 4. sušca. Ljudstva je bilo prav veliko. od vseh strani pri spovednicah kakor pri pridigah pričujočega. Vodili so ga preč gospodje misijonarji lazaristi čč. gg. U. Nežmak, Pogorelec, in M. Klančnik. Bog poverni blagim gospodom stotero za njihov trud!

J. Hromec,
župnik.

Danica vsim Jožefom godovnjakom.

O vsi Jožefi predragi!
Voščim Vam za god preblagi:
Kar v potrebi ali sili
Kdaj od njega bi sprosil,
V méri on Vam prav bogati
Vselej blagovoli dati;
Vi pa véno ga častite,
Jožefov ne „hrovatite!“ *)

Za sklep voščila:

Salve! Pater Salvatoris,
Salve! Custos Redemptoris.
Joseph ter amabilis!
Salve sponse Matris Dei,
Salve hospes Jesu mei,
Joseph ter mirabilis...

Et qui meruit habere
Te patronum et gaudere
Tuo patrocino,
Per Mariae tuae Matris
Preces, et Josephi Patris,
Jesu! tu nos adjuva:
Ut possimus te videre,
Et aeternum possidere
In coelesti patria.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. duhovni pastir S. Robič 2 gld. „za pirhe dijakom.“ — Ana Jereb 2 gld. — M. J. 2 gld. — Č. g. A. St. 2 gld. — Neimenovani 1 krono za pomoč sv. Jožefa v dušnih in telesnih potrebah. — Č. g. kapl. Fr. Pokoren 4 gld. — T. M. Šmartno pod Šmg. 1 gld. — Č. g. župnik Lor. Kristofič 2 gld. — Č. g. adm. Fr. Zore 1 gld. — „Fr. Sapogon v Dražgošah v tolažbo...“ 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. kapl. Ferd. Čekal 20 gld. — Č. g. župnik Lor. Kristofič 15 gld. — Iz Radolice po č. g. župniku 3 gld. 20 kr. — Prečastni g. Janez Rozman, kanonik in župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Po čč. gg. Ursulinkah v Ljubljani 41 gld. — Iz Velesovega 14 gld. — Z Ambrusa 10 gld. — Iz Čateža ob Savi 24 gld. — Iz škofje Loke 45 gld. — Iz Vrhpolja pri Moravčah 14 gld. — Iz Starega terga pri Poljanah 22 gld. — Iz Hinj 11 gld. — Iz Poljanice 12 gld. — Iz Št. Vida pri Zatičini 31 gld. — Iz Stare Loke 60 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Jozefa Snoj 2 kroni.

Za misijone: Č. g. Lor. Kristofič 15 gld. — Šolarica Roza Nedeljko veliko število preštemplanih mark.

Za Detoljuba: Č. g. župnik Ant. Stenovec 1 gld.

Za srednje-afrikanski misijon: Neim. gspč. 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: Bratovščina sv. Franciška Ksav. v Stari Loki po č. g. kapl. Fr. Pokornu 100 gld. — M. J. 12 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: M. J. 2 gld. — Neim. gspč. 1 gld.

*) Prav pogosto se piše „Josip“ namesto lepega imena „Jožef.“ Bodete-li tudi v litanijah molili n. pr. sv. „Josip, sv. Franjo, sv. Ivan“ itd. namesto častitljivih in lepih domačih imen!? Tudi nek Dunajčan stare korenine je nedavno očital, zakaj da ne samo v družinah, temveč tudi v očitnih spisih so jeli že rabiti: „Mici, Jenny, Lotto, Lory, Greti, Dolfi, Poldi“ itd. namesto poštenih kerstnih imén. Skušnjava nas moti, še katero reči o nekterih „barbarizmih“, kakor: „baš, barem, zamán“ itd., o napačni rabi besedice „li,“ ki jo marsikteri tako rabijo, kakor ko bi se latinski stavek pričel z besedico „autem;“ vender Basta!“ Vr.